

KERÉK IMRE

A Babits-házban

*Sárgul már az Előbegy,
fényköde ráterül az ősznek.
Gesztenyefa vetkőzi lombját.
Bonganak rubinpiros almák.
S mintha tétován ingó szellem:
valaki jár itt a kertben,
lépeget sárga kalapban,
hunyorog a délutáni napban.
Megáll. Elnézegeti kicsit
az olajbarna, síkos gesztenyéket,
szőlők parázsló kristálygömbjeit,
nézi fodrozó hátát a Dunának,
az óriáscsiga-bazilikát,
majd a kerti asztal fölé hajolva
veri az írógépbillentyűket,
s a levelek közül Isten rigói
fülelnek a titkos morzejelekre
iramló daktiluszokkal felelve.*

Radnóti

*csikószabadság emléke barakk-
éjszakák idegőrlő némasága
sejtrobbanások véredek vadak
tébolyában egy szempár tiszta lángja*

*a homlok súlyos boltíve alatt
szavak kristályrács-renddé összeállva
zuhanó fémek hamusivatag
fatörzsből kiszakított ág magánya*

*tagolatlan idő se éj se nap
ütött madárszárny béna mozdulat
a drótokon túl is csak a halál van*

*der springt noch auf csak ölni szabad
folyó hangafű béke megszakadt
árva sor a mindenség noteszában*

Szamarak

BULGÁRIAI EMLÉK

*álltak leszegett fejjel eleven
szobrokként az árokpartra kicsapva
farkuk legyintve csak a bogarakra
vagy fülüket rándítva kényesen*

*bóklásztak hőben sárgálló mező-
széleken hegyi utakon kocogtak
kis kocsit húzva szénával rakottat
mintha egy Francis Jammes-versből elő-*

*bukkanva cipelték a nyári berkek
kakukkfűszagát szellőmoccanását
hazafelé az esti faluba*

*ajkukhoz bokor nyújtogatta ágát
homlokukon bogáncsvirág derengett
mint Krisztuson a töviskorona*